

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci žalobce: **I. B.**, státní příslušnost Alžírská demokratická a lidová republika, t.č. Zařízení pro Zajištění cizinců Vyšní Lhoty, Vyšní Lhoty, zastoupeného Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Praha 1, Dušní 907/10, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR** se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14.3.2016 č.j. OAM-263/DS-PR-ZA15-2016, **ve věci udělení mezinárodní ochrany,**

t a k t o :

I. Žaloba **se z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 14.3.2016 č.j. OAM-263/DS-PR-ZA15-2016 žalované Ministerstvo vnitra ČR zastavilo řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobci podle ust. § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb. zákona o azylu, ve znění pozdějších předpisů, neboť žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a písm. b) téhož zákona. Tímtež rozhodnutím žalovaný určil, že státem

příslušným k posouzení podané žádosti žalobce podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 je Maďarsko.

Žalobce podal proti uvedenému rozhodnutí včasnou žalobu, ve které především namítal, že žalobcovo předání do Maďarska je nepřipustné. Podle žalobce Maďarsko není schopné zabezpečit řádný průběh azylového řízení a v maďarském azylovém řízení jsou dány systematické nedostatky. Maďarsko není schopno řádným způsobem zpracovávat stávající azylová řízení pro nadměrný počet žádostí o mezinárodní ochranu, v důsledku čehož je tamní azylový systém jednoznačně přetížený. Na nadměrný nápad žádostí o mezinárodní ochranu reagovalo Maďarsko nepřipustným snížením standartu azylových řízení, která probíhají v současné době zcela formálně. Podle zprávy projektu AIDA (Asylum Information Database) z října 2015 v případě žadatelů o mezinárodní ochranu, kteří do Maďarska přišli ze Srbska (včetně žalobce), jsou na základě Maďarského nařízení vlády č. 191/2015 a ustanovení § 9 maďarského zákona o azylu č. 80/2007 odmítnuti ve zkráceném řízení, jakožto nepřipustné. Proti rozhodnutí o nepřipustnosti žádosti se lze bránit pouze žalobou podanou v extrémně krátké 7 denní lhůtě. Podle ust. § 53 téhož zákona v řízení o žalobě proti rozhodnutí o nepřipustnosti žádosti o mezinárodní ochranu nelze uvádět žádné nové skutečnosti a soud o této žalobě musí rozhodnout do 8 dnů. Proti takovému rozhodnutí nejsou přípustné opravné prostředky. Žalobce dále poukázal na zprávu UNHCR z roku 2012, podle které nelze Srbsko považovat za bezpečnou zemi, kdy toto stanovisko doposud nebylo revidováno. Žalobce dále odkázal na rozsudek Krajského soudu v Praze č.j. 49Az 109/2015-74 ze dne 14.1.2016 pojednávající o otázce přijatelnosti transferu cizince do Maďarska.

Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné. Poukázal na to, že podle databáze Eurodac žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany na území Maďarska, jakožto prvního členského státu Evropské unie a dále tak učinil ve Švýcarsku, Norsku, Islandu a Lichtenštejnsku, je tedy Maďarsko příslušné k posouzení jeho žádosti a je také povinno přijmout žalobce zpět na své území v souladu s Nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013). Žalovaný požádal Maďarsko dne 25.2.2016 o přijetí žalobce zpět na své území a posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Maďarsko dne 11.3.2016 svou příslušnost k posouzení žádosti žalobce uznalo uplynutím lhůty pro odpověď. K námitkám žalobce týkajícím se systematických nedostatků v azylovém řízení v Maďarské republice žalovaný uvedl, že na úrovni Evropské unie a jejich výkonných orgánů ani Evropského soudního dvora či Evropského soudu pro lidská práva nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy, které by jednoznačně deklarovalo systémové nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Maďarsku, dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv Evropské unie. Stejně tak i úřad vysokého komise OSN nevydal žádné stanovisko požadující, aby se členské státy EU zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Maďarska. Mimo jiné žalovaný poukázal také na to, že Maďarsko je považováno za bezpečnou zemi původu nejen Českou republikou, ale i ostatními státy Evropské unie. Žalobci proto nehrozí v Maďarsku nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k průběhu azylového řízení a zajištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu. Je známo, že

azylové řízení v Srbsku nesplňuje základní požadavky, avšak žalobci nehrozí navrácení do Srbska, ze kterého měl přijít do Maďarska, jak je uváděno v žalobě.

Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 14.3.2016 č.j. OAM-263/DS-PR-ZA15-2016 a z připojeného správního spisu žalovaného téhož čísla jednacího a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Vycházel přitom z ust. § 65 a násl. soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.) a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného (ust. § 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).

Z hlediska skutkových zjištění vzal v daném případě krajský soud za prokázáno, že součástí správního spisu žalovaného je protokol o výsledku žalobce ze dne 21.2.2016 sepsaný Krajským ředitelstvím policie Jihomoravského kraje, Odborem cizinecké policie, Oddělením pobytových agend, ve které se uvádí, že bylo zahájeno správní řízení ve věci rozhodnutí o povinnosti žalobce opustit území na základě skutečnosti, že dne 21.2.2016 byl kontrolován v mezinárodním vlaku EN 406 Schopin jedoucího z Rakouska do Německa (Wien-Berlin) stojícím v železniční stanici Břeclav. Žalobce předložil cestovní pas Alžírské demokratické republiky a jízdenku rakouských drah, přičemž nebylo zjištěno u něj žádné vízum nebo povolení opravňující jej ke vstupu a pobytu na území České republiky. Žalobce byl proto zajištěn a následně provedeným porovnáním otisků prstů v systému Eurodac byla nalezena shoda s ID č. X. Z uvedeného záznamu je zřejmé, že dne 16.2.2016 požádal v Maďarské republice o azyl. Podle shora uvedeného protokolu žalobce vypověděl, že ze země původu Alžírské demokratické republiky odešel z ekonomických důvodů, neboť tam není práce. Vycestoval dne 15.12.2015 letecky do Turecka, odkud asi za týden jel na gumovém člunu do Řecka. V Řecku se přihlásil na policii a tam mu bylo řečeno, že nemá nárok na azyl ani žádné vízum. Odjel z Atén nákladním vlakem a na hranicích s Maďarskem jej kontrolovala maďarská policie, která jej odvezla do nějakého záchytného tábora. Tam mu sejmuli otisky prstů, vyfotografovali a žalobce tam požádal o azyl, což se událo dne 15.2.2016. Po čtyřech týdnech z tábora odešel, koupil si jízdenku do Vídně a chtěl odjet do Francie, kde má strýce a rodinu. Dne 20.2.2015 nastoupil na vlak do Německa s jízdenkou do Berlína a že je v České republice vůbec neví. V rámci pohovoru žalobce opakoval, že žádal o udělení azylu v Maďarsku, protože neměl na výběr a šel by jinak do vězení. Nechtěl zůstat ani v Maďarsku ani v České republice, chtěl se dostat do Francie a usadit se tam natrvalo. Skutečnosti uvedené v protokolu sdělilo následně Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytových agend žalovanému přípisem ze dne 22.2.2016. V tomto přípise se dále uvádí, že dne 21.2.2016 byla cestou z Centra policejní spolupráce Mikulov-Drasenhofen zaslána žádost orgánům rakouské a maďarské policie, přičemž maďarská policie dne 25.8.2015 potvrdila, že žalobce dne 15.2.2016 požádal v Maďarské republice o azyl. Podle sdělení maďarských orgánů je žalobce veden jako žadatel o azyl v Maďarsku a bylo mu příkázán pobyt v azylovém zařízení Bicsken. Dne 14.3.2016 vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí, které žalobce do vlastních rukou převzal dne 17.3.2015.

Zásadní a v podstatě jedinou žalobní námitkou žalobce bylo poukázání na současný stav azylových řízení v Maďarsku, jako státu příslušného k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států. Podle názoru žalovaného na úrovni Evropské unie nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Maďarsku dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení. Maďarsko, jakožto člen Evropské unie, podle žalovaného dodržuje právní předpisy a lidská práva a to i ze strany nestátních subjektů a je považováno za bezpečnou zemi. S tímto názorem a závěrem žalovaného žalobce nesouhlasil s poukazem na značnou přetíženost maďarského azylového systému a na právní úpravu provedenou maďarským azylovým zákonem č. 80/2007. V této souvislosti žaloba poukazovala také na skutečnost, že za bezpečnou zemi nelze považovat dle zprávy UNHCR z roku 2012 Srbsko. Z dostupných zpravodajství zveřejněných i na webových stránkách, je krajskému soudu obecně známo, že Maďarsko bylo nuceno čelit vysokému náporu uprchlíků v nedávné době, což se samozřejmě muselo objektivně odrazit i v poukazovaných nedostacích azylového řízení v této zemi. Nicméně z veřejně dostupných informací, např. v nedávné minulosti vyplynulo, že Komisař Rady Evropy pro lidská práva kritizoval Maďarsko za jeho azylový zákon. Podle něj existuje značné riziko, že se žadatelé o azyl v Maďarsku stanou předmětem porušování lidských práv. Uvedl, že v posledních měsících je řada uprchlíků vrácených z Rakouska zadržována v maďarských detenčních zařízeních s přísným režimem, kde byla omezena svoboda jejich pobytu. Azylantů podle něj nemají také přístup k účinným opravným prostředkům. Řízení s Maďarskem kvůli jeho azylovému zákonu zahájila v prosinci 2015 Evropská unie, již se nelíbí mimo jiné i to, že odvolání v azylovém řízení automaticky nezastavuje platnost žádosti o azyl. Žadatelé tak jsou mnohdy nuceni opustit maďarské území již před projednáním odvolání. Dle posledních zpráv Evropská unie zahájila řízení s Maďarskem kvůli schválení uvedeného zákona, který podle Bruselu porušuje unijní předpisy. Vláda premiéra Viktora Orbána zavedla v říjnu 2015 přísná opatření, jimiž zastavila desítky tisíc migrantů proudících přes Maďarsko do západní Evropy. Součástí těchto kroků bylo postavení plotů na hranicích se Srbskem a Chorvatskem a zpřísnění zákona upravujícího azylové řízení.

Uvedené zprávy svědčí o aktuálních problémech v oblasti azylového řízení v Maďarské republice, které byly vyvolány neúměrnými návaly uprchlíků v nedávném období. Tento problém se dle názoru krajského soudu jako dominantní promítá i do jednotlivých zdrojů informací o stavu azylového řízení v Maďarsku, na které poukazuje žalobce ve své žalobě. Rozhodně však nejde o stav, který by oprávněně vedl k posuzování Maďarské republiky jako země dopouštějící se takového porušování základních principů a zásad azylového práva, aby Maďarsko nemohlo být nadále posuzováno za tzv. bezpečnou zemi. Naopak, jde o zemi, která je členem Evropské unie respektující dodržování základních lidských práv a svobod. K uvedenému krajský soud závěrem dodává, že pokud byly zveřejňovány problémy

ohledně zpětného přijetí žadatelů o azyl do Maďarské republiky, pak v této projednávané věci Maďarská republika svou příslušnost k projednání a rozhodnutí o žádosti žalobce o azyl uznala dne 11.3.2016 uplynutím lhůty pro podání odpovědi. Není proto důvodu pro postup dle čl. 3 odst. 2 cit. nařízení, který předpokládá takové systematické nedostatky azylového řízení, které sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Krajský soud proto uzavírá, že se ztotožňuje se způsobem, jakým žalovaný posoudil otázku, zda v případě Maďarska existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům v průběhu řízení o mezinárodní ochraně pokud jde o podmínky přijetí žadatelů. Ve shodě s žalovaným je soud téhož názoru, že žalobci nehrozí v Maďarsku nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení a průběhu azylového řízení, včetně zajištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu. I přes shora uváděné nedostatky není možno pominout argument uváděný v odůvodnění napadeného rozhodnutí, a sice že na úrovni Evropské unie nebylo vydáno žádné závadné rozhodnutí pro členské státy Evropské unie nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Maďarsku, dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv Evropské unie. Naopak Maďarsko je stále považováno nejen Českou republikou, ale i ostatními státy Evropské unie za bezpečnou zemi původu. Jako nedůvodnou považuje krajský soud i žalobní námitku, že za bezpečnou zemi původu není možno považovat Srbsko, neboť podle obsahu správního spisu nebyl zjištěn jediný důvod, proč by měl být žalobce posuzován ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany v této zemi.

Se zřetelem ke shora uvedenému se zdejší krajský soud neztotožnil s názorem uvedeným v rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 14.1.2016 č.j. 49Az 109/2015-74, na který odkázal žalobce ve své žalobě. Žalobu proto krajský soud v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, přičemž v této věci rozhodl rozsudkem bez jednání podle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.

Žádnému z účastníků nepřiznal soud právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce v tomto řízení úspěch neměl a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné prokazatelné náklady nevznikly (ust. § 60 odst. 1 s.ř.s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to písemně, ve dvojím vyhotovení. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava dne 20. 5. 2016

JUDr. Petr Indráček
samosoudce